

Men den hele Maade, hvorpaa man med den største Sindsligeagt omtalte Kongemagtens Bortfalden her i Landet — fra et æret Medlems Side i Udtryk, der ganske vist ikke vare parlamentariske eller passende, og som det derfor glæder mig ikke ere bleve optagne i Nigsdagstidenden — omtalte Kongemagtens Bortfalden som Noget, som neppe En af Tusinde vilde røre en Finger for at forhindre (Ufbrydelse) — ikke just de Ord, men Ord, som jeg ikke vil gjentage; det, jeg nu siger, staar der: Ikke ville røre en Finger for at holde paa Kongemagten eller give 25 Ore derfor — omtalte, siger jeg, altsaa Kongemagtens Bortfalden som Noget, ikke En af Tusinde vilde røre en Finger for, uden just at betegne, at man selv var den Ene af de Tusinde, som vilde røre en Finger derfor. Jeg tror, mine ærede Herrer, at hvis de virkelig havde gjort en saadan Sagttagelse rundt omkring i Landet, maatte det være deres Pligt, istedetfor at bringe den frem her som Krusler og Skræmmebilleder, at gjøre deres Velgere opmærksomme paa, at, dersom Kongemagten her i Landet falder, saa falder der Mere, at, dersom Kongemagten her i Landet falder, saa falder først og fremmest Landets Selvfærdighed, og at de kunne være fuldstændig visse paa, at lange forinden det Dieblif, Kongemagten her er falden, vil Landets Selvfærdighed have lidt et saadant Knæk, at det maa betragtes som ublevet; jeg tror, at man maa være slagen med Blindhed, hvis man ikke kan se det. Men jeg tror, som sagt, heller ikke just, at det gaar saa strengt med Kongemagtens Bortfalden, og jeg tror nok, at der her er kommet Noget frem, som havde en Tendants. — Jeg havde næret det Haab og kan ikke ganske opgive det, at de Anstuelser, som ere komne frem her med Hensyn til, hvorledes man paa fremtidige Stadier af denne Sag vil stille sig, indeholdt Noget, som har en nærmere praktisk Betydning. Skulde jeg have taget fejl deri, beklager jeg det ganske vist, thi Ingen kan være blind for, at vi da vilde komme ind i Tilstande, som Ingen kan forudsæ, og i en Kamp, hvis Udstrækning og Rækkevidde Ingen kan overse, hvis Udgang Ingen kan spaa; og om hvilke man ikke kan sige Ander, end at de i ethvert Tilfælde ville være høist ulykkebringende for Landet.

Ordføreren (Holstein): Ja, jeg har ikke villet tie efter den fornyede Prøve paa at tillægge Oppositionen her i Salen antimonariske Tendenser, som den ærede sidste Læser ikke har holdt sig for god til at anfælle. Jeg vil sige, at den Sag, man forsvarede med den Slags Inimutationer, maa være saa slet og staa paa saa svage Fødder, at man griber ethvertsmøjligheds Middel. Det ærede Medlem betænk sig end ikke paa at

sige, at vi havde draget Kongens Person ind i Striden efter forudgaaet Aftale. Jeg veed ikke, hvilken forudgaaet Aftale de ærede Medlemmer have truffet, og hvorledes de kunne klare deres fortrivede Situation. Naar Mænd af den danske Bondestand have talt aabent — kongeligssindet, tilslader jeg mig at sige — og ærligt om den Tilstand her i Landet, som det ærede Medlem ved sin overordentlig beklagelige gennem Lykt og Lyndt Følgen af en Regjering, om den ogsaa har været i Strid med det ærede Medlems tidligere Principer, har været med at tilveiebringe, saa tror jeg, at det er et uheldigt Forsøg, som den høitærede Conseilspræsident har givet Tønen an til, men som ialtsald det ærede Medlems Venner i Pressen have opfordret til, at bekyldte os for paa en aldeles usømmelig Maade at drage Kongen ind i Debatten. Det undrer mig i højeste Grad, at det ærede Medlem har villet gjøre dette mod sine Kolleger her i denne Sal og har villet gjøre det ligeoverfor Kongemagten selv. Jeg tror ikke, det gavner Kongemagten den ene Gang efter den anden at henlede Opmærksomheden paa, at det er Kongemagten, det dreier sig om, og at det er Kongen, man søger at drage ind i Striden. Naar det ærede Medlem beskylder Folkethinget for republikanske Tendenser, maa han kunne bevise det; men det ærede Medlem har ikke kunnet bevise med en eneste Løddel, en eneste Stavelse, at de Medlemmer, der her have udtalt sig, havde republikanske Tendenser. Han har sagt, at de talte med Sindsligeagt og glente at reservere sig, at de selv vare kongeligssindede, men det følger af sig selv, at Enhver, der har aflagt Ed paa Grundloven, ikke er Republikaner . . . (Ufbrydelse) . . . ikke i den Forstand, som det ærede Medlem tog Ordet, som dem, der ikke vilde røre en Haand for at forsvare Kongemagten. Nei, det ærede Medlems Beskyldninger have i højeste Grad forundret mig, og jeg beklager, at de ere fremkomne, thi jeg troede virkelig, at den Politik, det ærede Medlem forsvarede, ikke var saa slet, at den skulde bruge saa beklagelige, saa sørgelige Midler for at lede Opmærksomheden bort fra dens fuldstændige Uholdbarhed, at man den ene Gang efter den anden skal være nødt til at drage Kongens Person ind i Striden, Noget, man fra Folkethingets Side dog altid har sørget for at undgaa. Ja, jeg haaber, at jeg ikke behøver at gaa længere ind paa denne Side af Sagen; thi jeg tilslaar, at det er saa lidt stemmende med Skik og Brug i denne Sal paa den Maade at slaa Kapital af Kongemagten, som det ærede Medlem har gjort, at jeg ikke antager, at Andre ville følge ham. — Smidleritid vil jeg, da jeg har faaet Ordet, tillade mig at svare det ærede Medlem paa et Par Bemærkninger, han har gjort. Det